

1. TEMNÉ PROROCTVÍ

Mramorový příkrov sarkofágu se s tichým šuměním typickým pro antigravitační motory odsunul. Oznámil tak ukončení sekvence omlazovacího procesu, kterým musí čas od času projít každá bytost refane, co pobývá na planetě Gai.

Nakaramis se ospale probírala z hypnotického spánku potřebného pro pobyt v mramorové konstrukci. Když otevřela oči, ucítila na své

hrudi svíravý pocit, který za svůj život téměř nepoznala. Dotkla se poprvé strachu o přežití. Její dech byl rychlý a břicho se jemně třáslo, celé její tělo zachvátila podivná extáze ničím nepodobná jejímu běžnému stavu kumulovaného energetizujícího vortexu.

Něco přicházelo, to její vnitřní esence cítila již pár dní, ale do této chvíle nebylo možno za oponu budoucnosti nahlédnout.

Během refane regenerace měla silné vidění. Bájná pramatka bohyně Polaris k ní promluvila: „Ty Nakaramis, zrozená z nejvyšší frekvence borejského genetického kódu, vybraná z 13 dívek, ty vtělená bohyně plodnosti, budeš svědkem proměny světa. Nic nezůstane stejné. Uvidíš a ucítíš vše, ale věz, že je to jen přerod planety Gai, jak se stává z mladé dívky ženou. Protáhne se a zatančí, aby se očistila, nadechne se, zavýskne si a poskočí. Bude to brzo, již za pár cyklů. Poslyš mou radu: Jen pozoruj a přijímej, nežel ztrát, nepřipoutávej se zde k ničemu. Tvoje pravá domovina je milovaná a uctívána hvězda Cassirion, daleko od planety modrých oceánů a zelených lesů, datlových palem a polárních větrů. Brzy se tam vrátíš.“

Nakaramis se otřásla. Nikoliv zimou, ale neblahým tušením. Slyšela slova Polaris, ale nechápala. Viděla ve svém polovědomém snu její tvář, která se nepodobala barevností ani rysům pokolení Adamova, ani potomkům bohů polárních větrů, ani jiným návštěvníkům země Takemet, kteří občas přistáli v okolí blízkého zikkuratu jako diplomaté či obchodníci putující vesmírem.

Tato stupňovitá pyramida za městem sloužila pro navádění k přistání meziplanetárních i planetárních plavidel a zároveň jako centrum letové kontroly na celé Gai.

Polaris byla Povznesenou. Již nesloužila vesmírné síle stvoření ve fyzickém těle.

Stále však dozírala na vtělené bohyně plodnosti a vzácně jim vstoupila i do snů.

Pramatka držela v ruce kulatý talisman, podivný tvarem i zpracováním, jako by byl krajkově vyřezán do vzhledu zploštělé koule, avšak jedna část byla poškozena. Během zjevení se pomalu začal narušovat a na konci se rozpadl celý na prach.

Než se napojení přerušilo, Polaris se změnila ve velkou tarantuli se sametovými končetinami a očima, které zářily jako dva měsíce

v úplňku. Z dálky znělo na rozloučenou: „Zři nás, i my zříme tebe.“

Ač byl příkrov sarkofágu odsunut a Nakaramis probuzena, stále se nezvedala. Pohroužená v myšlenkách s lehkými krůpějemi studeného potu na čele, který vždy provázel její vidění, ležela nehnutě.

Náhle ji z jejího přemítání vyrušil tichý harmonický přerušovaný tón, jak po několika časových jednotkách přístroj upozorňoval, že je třeba jej opustit, neb bylo dosaženo poslední fáze regeneračního procesu.

Zanechala tedy rozjímání a stále otřesena silným spirituálním zážitkem rozhodla se vrátit do svých komnat a poslat vzkaz nejvyššímu veleknězi Boralisovi, kterému jedinému mohla svěřit svou vizi, ale také obavy. Cítla, že závažnost sdělení Polaris, které je ona sama pokračovatelkou zde na Gai, nesmí nechat bez povšimnutí.

Její tělo se jako vždy po pobytu v omlazujícím sarkofágu zdálo průsvitné a chvíli trvalo, než se přeladilo zpět na místní frekvenci.

Nakaramis prošla oživujícím procesem již mnohokrát. Jako téměř nesmrtelná bytost refane byla stvořena z esencí genetických kódů speciálně vybraných nejkrásnějších a nejvyspělejších bytostí z celé tehdejší populace potomků bohů polárních větrů zvaných též Borejové nebo také rod D'Riů.

Ze spojení 33 párů vybraných nejvyšší inteligencí přišlo tehdy na svět 13 potomků polarity ženského principu a více než 20 nádherných chlapců s obdivuhodnými schopnostmi.

Stalo se to tehdy, před 823 cykly oběhu Gai kolem slunečního kotouče.

Boralis, nejvyšší velekněz, byl vtělením mužského principu na planetě Gai. Vzešel ze stejné vlny spojení nejvyšších párů generace 22. Ač byl stár také více než 800 pozemských let, vypadal jako světlovlasý třicetiletý mladík. Jeho vzhled a vyzařování nebylo možno srovnávat s pokolením pozemské rasy z domu Adamova ani s frekvencí přistěhovalců potomků rodu Draka.

Nakaramis ho nazývala bratrem – jako všechny ostatní chlapce, kteří tehdy vzešli z vlny posvátného spojení 33 párů.

Avšak pokrevním ani genetickým bratrem pro ni **nikdy nebyl**.

Některé z ostatních chlapců a dívek občas potkávala, když bylo třeba provést rituální setkání, pokud to situace na Gai vyžadovala. Znali sílu svého vyzařování a také svou zodpovědnost. Byli posvátným kruhem **STRÁŽCŮ ROVNOVÁHY**.

Když se délka jejich služby přiblížila k hranici 1000 cyklů oběhu Gai kolem slunečního kotouče, zasvěcení mágové včas vybrali různými technikami několik nejpovznesenějších plodných párů Borejů a ti začali pracovat na početí jejich nástupců.

Nakaramis se usmála. Věděla, že se i ona sama pomalu blíží na konec služby vtělení bohyně. Ještě 177 cyklů a bude nahrazena.

Jaké to asi bude? Pohasne její elektrizující extatické vyzařování a bude moci konečně jít mezi běžné bytosti a cestovat na jiné planety jako jakýkoliv běžný potomek bohů polárních větrů? Tyto myšlenky jí probíhaly hlavou, když opouštěla omlazující sarkofág a vracela se do svých komnat.

Bionické služebné na ni již čekaly s připravenou lázní a čistými šaty. Poté natřely její tělo vonným olejem z vzácného arganového ořechu smíchaného s rozličnými rostlinnými esencemi.

Nakaramis, oblečena ve fialových šatech, vyšla na terasu svého paláce a zrak upřela na vlny blízkého moře s bílými čepicemi našlehané pěny. Ten den bylo venku nezvykle větrno.

Omamná vůně květin ze zahrady a horký vzduch pozdního odpoledne ji líbezně ovanuly, ale po chvíli od přístavu zafoukal lehký chlad podvečerní brízy. Její ještě mokré dlouhé světlé vlasy volně vlály ve větru a ona pocítila vášnivý pocit svobody a lásky k tomuto světu.

Ještě než vstoupila do lázně, poslala plazmový orb se vzkazem nejvyššímu veleknězi, který jako jediný z mužů mohl vstoupit do jejích komnat bez silné ostrahy. Měl přijít každou chvíli. Pro setkání s „bratrem“ Boralisem zvolila nejen ametystově purpurové šaty, ale i náhrdelník, náramky a náušnice s těmito kameny. Věděla, že tento drahokam svým frekvenčním naladěním pomůže oběma pochopit znepokojivý vzkaz, který k nim přišel z jemnohmotné dimenze povznesené Polaris.

Z přemítání ji vyrušila její hlavní magdalská služebná Magari. Přinesla totiž pohár s obsahem tmavě fialového kašovitého lektvaru. Po rituálu omlazení refane bylo třeba pozřít speciální elixíry, které zafixovaly její tělo opět na frekvenci Gai s obsahem alchymickým procesem upraveného carbonu, základního to prvku planety.

Podívala se do číše a vzpomněla si na plody, které jí poslala její sestra z oblasti hustých jehličnatých lesů. Jmenovaly se čučore. Byly temně fialové, lahodné a plné vitální energie.

Tělesné schránky potomků bohů polárních větrů byly přece jen původně ze zcela jiných podmínek a frekvence planety Gai nebyla jejich přirozenou matkou. Mágové však znali tajemství života a uměli namíchat tělu prospěšné nápoje. Mnohé z čaromocných účinků přírodnin pomáhala objevit pro borejskou civilizaci strážkyně Faraz, která si již v chrámové škole, kde se kdysi všichni společně připravovali na svůj úděl, vysloužila přezdívku Pralesní růže.

Borejové přišli na planetu Gai před několika desítkami tisíc let a od té doby ovládli umění žití v novém prostředí. Tělesné schránky se postupně přizpůsobily, ač byly od fyzických těl potomků pokolení domu Adamova značně odlišné nejen výškou, ale i strukturou svého energetického pole. Nebyli ani geneticky kompatibilní pro zrod hybridní bytosti při případném pohlavním spojení.

Nakaramis se mimoděk nervózně zavrtěla a otřepala při představě, jak by její přísně střežená energie asi utrpěla při fyzickém spojení s takovou bytostí zcela jiného frekvenčního spektra. Přesto ale při té vizi ucítila zvědavost.

Rychle však tyto škodlivé myšlenky zaplašila, neboť slyšela, že bratr Boralis právě přicházel. Ve spěchu vypila šedavý elixír a usadila se do pohodlné lenošky u prostřeného stolu s miskami čerstvě utrženého ovoce a datlí s karařskou nektarou a oroseným džbánem vody od vodopádu Carelas.

2. VELEKNĚZ

Boralis, doprovázený služebnou Magari, vstoupil na terasu. Ač jej Nakaramis znala od mládí a setkávali se pravidelně, vždy ji znovu a znovu omámila jeho podmanivá energie mužnosti. Znovu a znovu bylo její tělo uvedeno v elektrizující jiskřivou extázi, když se jeho aurický obal dotkl jejího.

Stejně tak ale působila i ona na všechny muže tohoto světa, ať z pokolení Adamova, potomků rodu Draka, nebo nesmrtelných bytostí refane.

Býti vtělením Bohyně neslo s sebou toto děsivé stigma. A nejen to. Byla proto také často nenáviděna mnohými lidskými ženami, které neměly dostatečné vědomí sebe sama. Bály se její nadpozemské atraktivity.

Bály se, že přijdou o lásku svých mužů, kteří podléhali jejímu kouzlu tak samozřejmě, jako můra letí ke světlu a spálí se bezhlavě o sálající plamen svíčky.

Byla terčem závidy a důvodem jejich zoufalství, že se nikdy nemohly přiblížit její fyzické kráse a přitažlivosti na úrovni podvědomého anima mužské přirozenosti.

Netušily ale – nebo si nepřipouštěly –, že za touto vyzařovací frekvencí jsou stovky let chrámové praxe kultivace živočišné plodivé síly a také harmonická životospráva bez potřeby sebedestrukce.

I její sestry z kruhu strážců byly někdy vůči ní odtažité, zejména ty, co měly své druhy bez chrámové praxe. Strážci – coby trénovaní mágové a již napůl povznesení Borejci – byli vůči její trýznivé úrovni atraktivity částečně imunní.

Pokud by se však setkala s mužem z pokolení Adamova nebo z rodu Draka, mučivou touhou po ní by zešílel.

Proto mezi lidské bytosti nesměla nikdy vstoupit a při veřejném rituálu plodnosti byla vždy oddělena neprostupnou hradbou silných ochránců. I její sloužící byli výhradně bionická stvoření, neb pro bytost mužského pohlaví s plodivými pudy byla přítomnost jejích ženských energií nesnesitelná.

Ona a on, velekněžka a velekněz, měli opravdu až nepříjemné vyzařování. I od dětství na tuto službu u Nakaramis připravovaná hospodyně Magari, která jediná nebyla bionickou bytostí v její domácnosti, se musela často prodýchávat, když do jejich paláce přišel velekněz plodivé síly a vtělení mužské polarity Boralis.

Ostatní bratři a sestry z kruhu strážců rovnováhy sloužili na mnoha místech planety Gai na různých zodpovědných pozicích.

Byli stejně krásní a charismatičtí, ale jejich energie nebyla tak divoce nebezpečná. Tvořivá síla vesmíru a napětí mezi ženskou

a mužskou polaritou jsou a vždy byly nejsilnějšími hybnými pákami světů.

„Zdravím tě, milovaný bratře, nechť je tvých zářivých dnů bezpočet a tvá síla manifestace ať je stále nezměrná!“ pronesla Nakaramis a zvedla se z lenošky s lehkostí pralesního pardála, jdouc mu naproti.

Byla si vědoma, že při pohledu na ni – oblečenou v lehkých šatech kopírujících její dokonalé tělo, ač ji takto viděl tisíckrát – musel cestou k ní prodýchávat reakce svého fyzického těla. Neměl ani čas ji při tom pozdravit. Takto na něho působila přítomnost do extrému vystupňované vtělené čistě ženské polarity. Jejich téměř nukleární vzájemné jiskření udržovalo v plodnosti a harmonii rozlehlou zemi Takemet, ba i celou civilizaci planety Gai.

Když přišel do její blízkosti, svým přitažlivým hlasem pravil: „I tebe zdravím, milovaná sestro. Nechť je tvá krása věčná a tvá frekvence stále radostná a plodná.“

Poté se objali. Svá srdce přiložili na sebe, vnímali vzájemně svou vůni i stav vyzařování a četli instinktivně ze svých informačních polí.

Aby jako vtělení nejvyššího mužského a ženského principu kumulovali pro svou planetu vrchovatě plodivou sílu, nemuseli se ani spojovat sexuálně. Jeho posvátný nebeský úhoř nemusel vstupovat do její tajemné jeskyně.

Jejich od mládí pro tuto zodpovědnou funkci trénovaná těla generovala takovou úroveň posvátné tvořivé síly, že stačilo, když se občas objali.

Jako pokaždé při tomto prolnutí oba pocítili ve svých tělech energetické výboje podobné těm, které prožívaly bytosti z rodu člověka, když se poprvé pohlavně spojily s vášnivě milovaným protějškem.

Bytosti refane z hvězdných rodů D'Riů měly tyto pocity ještě silnější, ale nepodléhaly svému divokému plodivému chtíči, naopak jej kultivovaly a používaly pro manifestaci své vůle ve hmotě. Při jejich objetí jako by se svět zastavil a v zahradě náhle utichli jinak stále vřeštící papoušci.

I kočka na kamenném schodišti a velký černý pes upřeně zírali na půvabnou dvojici. Trvalo to vždy jen pár vteřin, byl v tom ale dotek nekonečna a bezčasovosti, prolnutí dimenzí i strnulost věčnosti.

Po chvíli pomalu odstoupili a posadili se v tichosti každý na svou lenošku, aby mohli prodýchat stav blaženosti, co před chvílí zažili. Znali ty správné techniky, jak své energie po velkém třesku uhladit, ale přesto... jako by to bylo vždy poprvé.

Proto Nakaramis vždy váhala, zda má Boralisovi psát a prosit ho o osobní setkání. Činila tak jen v největší nutnosti. Všechna její energetická centra pak hořela jako žhavé pochodně – a stejně na tom byl i on.

Přesto se takto museli pro posvátný rituál, jehož část se prováděla veřejně, potkat minimálně 4x za sluneční cyklus, aby pro obyvatele Gai zajistili dostatek usměrněné vědomé plodivé síly.

Boralis si nalil ze džbánu vodu a pomalu mu mizel ruměnec z tváře. Nakaramis se opřela o pelest sametové smaragdově zelené lenošky a čekala, až její protějšek ovládne své tělesné pochody a sám promluví.

Ona měla víc práce se svým energetickým centrem v hrudi, které po obejmutí hořelo v tu chvíli láskou pro tohoto překrásného muže, ač po dobu její služby Bohyni nesměl být jejím manželem ani milencem. Její srdce milovalo všechny tvory a neznala lásku nezrale majetnickou, pro kterou se pokolení Adamovo i vraždilo. Milovala velmi vášnivě, avšak bez nároků. Obdivovala mužský princip a kochala se jeho odlišností od jejího ženského.

Velekněz po pár vteřinách zvedl hlavu a z tmavě zelených vlčích očí plných zvířecí vášně, které zahlédla před chvílí, měl náhle své zraky světle tyrkysové.

To značilo, že již překonal divokost svého anima a mohli si začít povídat. Jeho světlé vlasy se na slunci jemně zaleskly, když se na ni zkoumavě zahleděl. Tento pohled byl pověstný a pro ty, co něco skrývali, i zlověstný. Nakaramis žila v plném vědomí a nezalekla se bratrovy jasnovidnosti, věděla ale, že i některým členům kruhu strážců je tento jeho „rentgenový“ zrak často krajně nepříjemný.

Stovky let praxe velekněze ho naučily číst v polích bytostí humanoidních i reptiloidních a uměl komunikovat telepaticky také se zvířaty.

„Čtu ve tvém systému sklíčené pocity, které ti nejsou vlastní. Co se stalo, že není tvá energie v plné síle, milovaná sestro?“ pravil a se zájmem skenoval dál její aurický obal.

Jejich oči se znovu setkaly a nemusela by ani odpovídat nahlas. Když byli takto blízko, stačilo jen telepaticky vyslat obraz či myšlenku.

On ale miloval její hlas a ona ten jeho. Součástí jejich veřejných rituálů byl i společný zpěv, kterým dokázali rozplakat a rozvibrovat dojetím všechny naslouchající.

„Pramáti Polaris se mi zjevila během refane regenerace a předala mi znepokojivý vzkaz,“ pravila a poté mu vylíčila vše, co se událo.

Boralis se napil z poháru a zasmušile pohlédl k horám na sever, za kterými mnoho tisíc délek daleko ležely čtyři posvátné ostrovy, místo prvního přistání borejských D'Riů na Gai.

„Čekají nás změny. Cítím je také. Bude třeba uspořádat setkání, svolám naše bratry a sestry. Poradíme se, a pokud to bude třeba, vyšleme společně hladivou vlnu, abychom upokojili planetu. Musíme ale přesně vědět, o co se jedná. Nehledat jehlu v kupce sena. Zadáám to jako úkol pro naši sestru dlící na Delfíním hřbetu, aby provedla doplňující věštbu ke tvé vizi.“

Věděla, koho myslel. Dračí nevěstu, jak zněla její roztomilá přezdívka z let školní výuky. Divokou ohnivou kněžku, co krotila energie pohaslé sopky a posílala jí v létě lahodné čučore.

Po chvíli se velekněz zvedl a přešel k okraji terasy. Pohládl černého psa, který s tázavým pohledem stál u zdobného mramorového zábradlí. Pohlédl dlouze do jeho očí a tiše promluvil: „I tento vlkanis cítí ve svých instinktech změnu informačního pole Gai.

Máš mé slovo, příteli z říše zvířat, že udělám všechno, co je v mé moci a v moci mých bratrů a sester z kruhu strážců, aby tvorové tohoto světa nedošli k úhoně.“

Nakaramis se opět silně zachvěla. Popošla k Boralisovi a společně se zahleděli na moře pod horami, které díky paprskům pozdního odpoledne potemněly a získaly znepokojivý matný odstín mrtvolné šedi.

Tak ráda by položila svou hlavu na rameno statného bratra, ale nechtěla ho dotekem znovu rozrušit, aby musel opět projít procesem krocení svého vnitřního samce. Vědoma si síly své energie raději stála opodál.

Věděla, že se celých 1000 let své služby nesmí s tímto mužem spojit jinak než obejmutím, protože jejich plodivé síly byly příliš silné

a mohly by planetu při posvátném *komité* nebo při případném společném orgasmu roztrhat. Došlo by k zemětřasu, neb i planeta by mohla orgasmicky vykřiknout, a mnoho bytostí by zemřelo. Tak moc byla jejich emanace brutální.

Boralis, jako by vycítil její myšlenku, otočil se a s chápavým laskavým úsměvem beze slova odešel.